

Bewaar Mij, o God!

“Bewaar Mij, o God, want ik heb tot U de toevlucht genomen”.

Psalm 16:1

Wij zien de Heer Jezus in de evangeliën als de volmaakte Mens en de volmaakte Dienstknecht in Zijn leven op aarde. Geleid door de Heilige Geest, heeft David lang van tevoren geprofeteerd over de gevoelens die het hart van de Heer zouden vervullen. Dat psalm 16 ons Christus voorstelt, is zeker. De Bijbel zelf zegt het ons (Hand. 2:25-28; 13:35). God zag de volmaaktheid van die ene Mens, die hier op aarde rondwandelde en die Hem volkomen genoegdoening verschaftte. Laten wij dit goddelijke voorbeeld navolgen: “Want hiertoe bent u geroepen, omdat ook Christus voor u geleden en u een voorbeeld nagelaten heeft, opdat u zijn voetstappen navolgt” (1 Petr. 2:21).

Het is belangrijk dat het eerste vers van psalm 16 een *gebed* is. Dat was ook het geheim van Christus tijdens Zijn weg als Mens en Dienstknecht hier op aarde. Hij ging Zijn weg in een geest van gebed. Hij zocht voortdurend de gedachten van God en de kennis van Zijn wil, om daaraan te gehoorzamen. Hij kende het genot van Zijn gemeenschap.

Lucas toont ons vooral de *menselijke* kant van de heerlijkheid van Christus. Als de Zoon des mensen zien wij Hem dikwijls op aarde in gebed. Tot zevenmaal toe heeft Lucas dit voor ons opgetekend, steeds in verschillende omstandigheden (3:21; 5:16; 6:12; 9:18,28; 11:1; 22:41-45). Daarnaast kennen wij ook het indringende gebed op het kruis: “Vader, vergeef hun, want zij weten niet wat zij doen”.

Matteüs, Marcus en Lucas spreken alle drie over:

- de doop van de Heer in de Jordaan;
- de roeping van de twaalf apostelen;
- de verheerlijking op de berg.

In die situaties toont Lucas Hem ook in gebed. Dit laat ons iets zien van het geheim hoe Hij Zijn weg op aarde kon volbrengen. Dit is ook voor ons van het grootste belang, en het leert ons hoe wij Hem moeten navolgen. Het aanhoudende gebed en de gemeenschap met God zijn voor ons van onschatbare waarde.

“Bewaar mij, o God” – dat vroeg de Mens Christus Jezus. Rondom Hem regeerde het kwaad, en de vijand gebruikte zijn macht en zijn list. Als de Heer reeds

de behoefte voelde om door God bewaard te blijven, hoeveel te meer moeten *wij* dan het belang hiervan beseffen! Als wij de weg van de volmaakte Mens bezien, dan zijn wij al gauw geneigd te zeggen dat zo’n volmaakte weg voor ons niet mogelijk is! Zo proberen wij ons te verontschuldigen. Hij was de Zoon van God, wij zijn maar gebrekkige schepselen! Hoewel Hij de Zoon van God was en nooit heeft opgehouden dit te zijn, kwam Hij als Mens op aarde. Hij heeft Zijn weg als *Mens* in volmaaktheid volbracht voor Gods aangezicht. Inderdaad kon Hij alleen die volmaaktheid bereiken, maar de hulpbronnen die Hem ter beschikking stonden hebben wij ook! Als wij de gezindheid hebben *in Christus* te blijven, behoren wij te wandelen zoals Hij gewandeld heeft (1 Joh. 2:6).

Eén van die hulpbronnen is het gebed. De Heer heeft gebeden: “Bewaar Mij, o God”. Moeten wij dit gebed van onze Heer niet steeds op de lippen nemen? Niet als een ritueel, maar in het diepe besef van onze zwakheid en van de gevaren die ons voortdurend bedreigen. Hij is ons volmaakte Voorbeeld. Wanneer wij doordrongen zijn van onze zwakheid in een door Satan beheerste wereld, zullen wij geen stap durven zetten zonder te vragen: “Bewaar mij, o God”.

De ware Dienstknecht, van Wie psalm 16 en het evangelie van Marcus spreken, stond vroeg op, nog diep in de nacht. Hij ging naar buiten naar een eenzame plaats en daar bad Hij (Marc. 1:35). Hij leefde voortdurend in gemeenschap met God en zo leerde Hij als Mens Zijn God en Vader ook steeds beter kennen. Deze kennis leidt tot vertrouwen. Zonder vertrouwen is bidden vanuit het hart onmogelijk. Dan is het alleen maar voor de vorm en zonder inhoud. Hij kon in waarheid zeggen: “Bewaar Mij, o God! want Ik betrouw op U” (SV).ⁱ

Hoe zou men kunnen vragen bewaard te blijven, als het oprechte vertrouwen ontbreekt? God is *al* ons vertrouwen waard, maar is ons vertrouwen op Hem wel groot genoeg? Ervaren wij daarom soms weinig de behoefte en het verlangen om te bidden zoals de volmaakte Mens dat deed: “Bewaar mij, o God”. Wij stellen ons vertrouwen eerder op andere mensen en op onszelf. Als wij zo tekortschieten in ons vertrouwen op God, dan komt dat doordat wij Hem zo weinig kennen.

David zei: “Daarom vertrouwen op U wie uw naam kennen” (Ps. 9:11). Om iemand te vertrouwen, moeten wij hem eerst leren kennen. In het dagelijks leven stelt niemand zijn vertrouwen in iemand die hij niet kent. Vaak stellen wij ons vertrouwen in iemand die wij al kennen als een betrouwbaar persoon.

Maar zou dat wel in overeenstemming zijn met die tekst uit Jeremia? “Zo zegt de HERE: Vervloekt is de man die op een mens vertrouwt en vlees tot zijn arm stelt, wiens hart van de HERE wijkt; hij toch zal zijn als een kale struik in de steppe, die het niet merkt, als er iets goeds komt, maar staat in dorre oorden in de woestijn, een ziltachtig, onbewoond land” (Jer. 17:5-6). Laten wij niet op het vlees vertrouwen (Fil. 3:3-4). Dat zal bitter weinig opleveren. Maar Jeremia 17:7-8 vervolgt: “Gezegend is de man die op de HERE vertrouwt, wiens betrouwen de HERE is; hij toch zal zijn als een boom, aan het water geplant, die zijn wortels tot aan een beek uitslaat, en het niet merkt, als er hitte komt, maar welks loof groen blijft, die in een jaar van droogte geen zorg heeft en niet nalaat vrucht te dragen.”

Zo heeft Christus geleefd hier op aarde. Hoewel wij niet op de mens kunnen vertrouwen, kunnen wij gelukkig wel ons vertrouwen stellen in broeders en zusters, trouwe gelovigen die leven met God. Wij vertrouwen hen naarmate wij bij hen het nieuwe leven in Christus constateren. Bij hen vinden wij iets van God en dat wekt vertrouwen. Wat kunnen wij genieten van deze broederlijke relaties. Maar dat neemt niet weg dat onze relatie met God nog veel belangrijker is. Laten wij vooral die relatie in *praktijk* brengen. Wij kennen Hem vaak te weinig, doordat wij niet genoeg in gemeenschap met Hem leven. In die gemeenschap verwerven wij kennis en dat leidt tot vertrouwen. God

is blij met het vertrouwen dat de Zijnen in Hem stellen: “Hij kent hen die op Hem vertrouwen”ⁱⁱ (Nah. 1:7).

Psalm 16:1 brengt vertrouwen en afhankelijkheid tot uitdrukking. In het gebed tonen wij ons vertrouwen op God en wij betuigen daarmee ook onze afhankelijkheid van Hem. Wij stellen geen vertrouwen in iemand die wij niet kennen, en wij willen niet afhankelijk zijn van iemand die wij niet vertrouwen. Wij kennen nog zo weinig het leven in afhankelijkheid van God. De omstandigheden kunnen voor ons een reden vormen om niet echt afhankelijk te willen zijn van God alleen. Dat komt doordat wij onze God en Vader niet voldoende kennen. De volle rijkdom van deze kennis krijgt men alleen door een levende relatie met Hem. De evangeliën en de psalmen laten ons de Heer zien, die Zijn weg in verbondenheid met God ging en die ons volmaakte Voorbeeld is. Als wij dat van Hem willen leren, dan kunnen wij op onze beurt het gebed uitspreken: “Bewaar mij, o God, want ik heb tot U de toevlucht genomen.”

Gemeenschap, kennis, vertrouwen, afhankelijkheid zijn nauw met elkaar verweven. Laten wij daarom in gemeenschap met God leven. Laten wij die gemeenschap zoeken en aanleren, want dit is belangrijker dan wat dan ook. Gemeenschap met God, dat is het uitgangspunt; dan leren wij Hem werkelijk kennen. En als wij Hem kennen en op Hem ons vertrouwen stellen, dan kunnen wij (in afhankelijkheid van Hem) voorspoedig onze weg gaan. Zo kunnen wij de volmaaktheid van ons grote Voorbeeld weerspiegelen, en met Hem uit de grond van ons hart zeggen: “Bewaar mij, o God, want ik heb tot U de toevlucht genomen.”

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique](#) 1962-225

Titel: [Sur le premier verset du Psaume 16](#)

ⁱ De NBG zegt: “want bij U schuil ik”, terwijl SV e.a. zeggen: “want ik betrouw op U”.

ⁱⁱ De NBG vertaalt hier weer met “bij Hem schuilen”. Zie voetnoot 1

Oude Sporen 2011

